

140 χρόνια
από την εξέγερση του Σικάγο για το 8ωρο

ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ ΜΠΡΟΣΤΑ **ΓΙΑ ΝΕΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ & ΠΟΛΕΜΟΥΣ,** **ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!**

Τιμάμε τα 140 χρόνια από την Πρωτομαγιά του 1886 στο Σικάγο. Αυτή η ημέρα έμεινε στην Ιστορία ως το φωτεινό σύμβολο της πάλης της εργατικής τάξης σε ολόκληρο τον κόσμο ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Οι εργάτες και οι εργάτριες του Σικάγο πάλεψαν για να επιβάλλουν το 8ωρο. Και συνάντησαν την καταστολή και τη βία των καπιταλιστών.

«Κρεμάστε τους πρώτα κι ύστερα τους δικάζετε».

Αυτή ήταν η αξίωση κράτους και αφεντικών. Οι εργάτες απήφησαν την κρεμάλα και βγήκαν νικητές, γιατί ο αγώνας τους έβγαλε ρίζες.

Τραγουδώντας και απηφώντας τον θάνατο, μια άλλη Πρωτομαγιά, εκείνη του 1944, οδηγήθηκαν στο απόσπασμα οι 200 κομμουνιστές ήρωες στην Κιαισαριανή.

Φέτος για πρώτη φορά μπορέσαμε και είδαμε με τα μάτια μας την αγέρωχη και ηρωική τους περπατησιά, την άφοβη στάση τους απέναντι στο απόσπασμα.

Οι 200 ήταν αγωνιστές βγαλμένοι μέσα από τα σπλάχνα του λαού μας. Ήταν άξια μέλη και στελέχη του ΚΚΕ που έδωσαν όλες τους τις δυνάμεις στην πάλη ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Ήταν εργάτες αγωνιστές, συνδικαλιστές, πρόεδροι και στελέχη συνδικάτων και ομοσπονδιών που πάλεψαν για χρόνια ενάντια στο αστικό κράτος και τη μεταξική δικτατορία, ενάντια στη ναζιστική κατοχή.

Βρισκόμαστε εδώ γιατί στεκόμαστε στους ώμους αυτών των γιγάντων.
Παίρνουμε τη σκυτάλη!

Δυναμώνουμε τους σύγχρονους μεγάλους αγώνες των εργαζομένων για να γίνει παρελθόν το σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς, που οι ίδιες του οι αντιθέσεις αποδεικνύουν ότι δεν είναι παντοδύναμο.

Ο κόσμος μας “φλέγεται” από το κυνήγι του καπιταλιστικού κέρδους

Η φετινή Πρωτομαγιά βρίσκει τον λαό μας και τους λαούς όλου του κόσμου μέσα στη δίνη των ιμπεριαλιστικών πολέμων και ανταγωνισμών.

Η εγκληματική επίθεση των ΗΠΑ και του Ισραήλ στο Ιράν ρίχνει περισσότερο λάδι στη φωτιά, με τη φλόγα του πολέμου να απλώνεται απειλητικά.

Η μάχη για την πρωτοκαθεδρία στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα ανάμεσα σε ΗΠΑ και Κίνα εκδηλώνεται με πολλαπλές συγκρούσεις, εμπορικούς πολέμους, οικονομικά μέσα και υβριδικές απειλές.

Ο κίνδυνος γενίκευσης του πολέμου μεγαλώνει, σε μια περίοδο που μαίνεται για τέσσερα και πλέον χρόνια ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία, που συνεχίζεται η σφαγή του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα και οι πολεμικές εστίες πολλαπλασιάζονται. Για πρώτη φορά μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο βρισκόμαστε τόσο κοντά σε έναν νέο, Γ΄ Παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό Πόλεμο.

Καμία θυσία για τους πολέμους και τα κέρδη των καπιταλιστών

Ξέρουμε καλά ότι πίσω από τα παχιά λόγια των “εθνικών στόχων”, βρίσκονται οι στόχοι του κεφαλαίου. Πολεμική εμπλοκή και μπιζνες πάνε μαζί. Κυβέρνηση και επιχειρηματικοί όμιλοι φτάνουν στο σημείο να μιλάνε για την κουλτούρα των “φερέτρων”, «να σκοτώνονται οι λαοί για τ’ αφέντη το φαί». Αποκαλύπτεται ότι υπάρχουν δύο πατρίδες, η πατρίδα του κεφαλαίου και η πατρίδα του εργαζόμενου λαού.

Για να θησαυρίζουν οι Έλληνες εφοπλιστές από τα ναύλα που εκτοξεύονται σε κάθε αναταραχή, παίζουν τη ζωή τους “κορόνα - γράμματα” οι ναυτεργάτες.

Για να αναβαθμιστούν οι επιχειρηματικοί όμιλοι στον ενεργειακό χάρτη, το ελληνικό κεφάλαιο σέρνει τη χώρα όλο και βαθύτερα στον ενεργειακό πόλεμο και τις πολεμικές συγκρούσεις.

Για να πλουτίζουν οι κατασκευαστικοί όμιλοι από τις “ευκαιρίες” της ανοικοδόμησης, στήνονται κερδοφόρα σχέδια πάνω στα συντρίμια του πολέμου.

Υπηρετώντας αυτούς τους σχεδιασμούς, τα αστικά πολιτικά κόμματα στηρίζουν τις αποστολές των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων εκτός συνόρων, τις στρατηγικές συμφωνίες με το κράτος του Ισραήλ και τις ΗΠΑ, “ζεσταίνουν” τις μηχανές της πολεμικής οικονομίας στη χώρα μας και την ΕΕ, με προϋπολογισμούς εκατοντάδων δις ευρώ.

Την ίδια ώρα οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά νοικοκυριά πληρώνουν τα σπασμένα:

► Με μεγαλύτερες ανατιμήσεις στην ενέργεια και τα είδη λαϊκής κατανάλωσης.

► Με πετσόκομμα δικαιωμάτων, συμπίεση μισθών και πολεμικές δαπάνες που χρυσοπληρώνει ο λαός.

► Με ένταση της εκμετάλλευσης και χτύπημα δικαιωμάτων, με την εργοδοσία και το κράτος των καπιταλιστών να ζητάει νέες θυσίες στο όνομα των «έκτακτων συνθηκών».

Υψώνουμε τη σημαία των ταξικών αγώνων

Ο λαός δεν πρέπει να δείξει καμία εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση της ΝΔ και στις άλλες πολιτικές δυνάμεις που στηρίζουν τις στρατηγικές επιλογές της.

Τώρα χρειάζεται να δυναμώσει ο εργατικός - λαϊκός αγώνας για:

→ την έξοδο της Ελλάδας από τον πόλεμο και την απεμπλοκή από τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, την αποδέσμευση από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ με τον λαό νοικοκύρη στον τόπο του.

→ να ενισχυθεί ο προλεταριακός διεθνισμός και η αλληλεγγύη στους λαούς, που γίνονται θύματα της πολεμικής μηχανής, η αλληλεγγύη στον ηρωικό λαό της Κούβας, που βρίσκεται για ακόμη μια φορά στο στόχαστρο.

→ να κλείσουν τώρα η βάση της Σούδας και όλες οι αμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις-ορμητήρια πολέμου και στόχος αντιποίνων, να επιστρέψει κάθε πολεμικό πλοίο και στρατιωτική μονάδα από ιμπεριαλιστικές αποστολές στο εξωτερικό.

→ να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι τις συνέπειες της πολεμικής εμπλοκής. Να καταργηθεί ο ΦΠΑ στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, ο ΕΦΚ και ο ΦΠΑ στην ενέργεια. Κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας. Ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς, πλήρης και πραγματική επαναφορά των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας.

Ο λαός έχει τη δύναμη να παρεμβαίνει, να βάζει εμπόδια, να ανοίγει αγωνιστικά δρόμο ρήξης και ανατροπής.

Το δείχνουν τα παραδείγματα της εργατικής - λαϊκής πάλης ενάντια στην πολεμική εμπλοκή, όπως οι αγώνες των λιμενεργατών του Πειραιά για να μη μεταφέρονται φορτία θανάτου, οι αγώνες των ναυτεργατών ενάντια στα «θανατόχαρτα» των εφοπλιστών, οι αγώνες ενάντια στη συμμετοχή Πανεπιστημίων και ερευνητικών κέντρων στα ΝΑΤΟϊκά πολεμικά προγράμματα.

Είναι παραδείγματα απειθαρχίας, ταξικού αγώνα σε σύγκρουση με τις στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου.

Για να δυναμώνει το ρεύμα αμφισβήτησης, για να μη μένει ο λαός θεατής, αλλά να βάζει και τη δική του σφραγίδα στις εξελίξεις.

«Ο πόλεμος γεννιέται απ' την ειρήνη τους»

Μπ. Μπρεκτ

Η «ειρήνη» των καπιταλιστών είναι ένας διαρκής πόλεμος ενάντια στα δικαιώματα των εργαζομένων. Σήμερα ζούμε στην εποχή των μεγάλων αντιθέσεων. Υπάρχουν όλες οι δυνατότητες να ζούμε καλύτερα. Αντί γι' αυτό βλέπουμε παντού η ανάπτυξη της τεχνολογίας και της επιστήμης, των επιτευγμάτων της σύγχρονης παραγωγής να αξιοποιούνται, όχι για τις λαϊκές ανάγκες, αλλά για το ξέφρενο κυνήγι του κέρδους, τους πολεμικούς ανταγωνισμούς και το παραπέρα ξεζούμισμα των εργαζομένων.

Για να μπορέσουν όλες αυτές οι δυνατότητες να αξιοποιηθούν προς όφελος του λαού πρέπει να βγει από τη μέση η «πηγή του κακού», η καπιταλιστική ιδιοκτησία και εξουσία.

Αυτή είναι η μήτρα της αδικίας, της εκμετάλλευσης, του πολέμου. Αυτή καθηλώνει τις αφάνταστες δυνατότητες που δημιουργούν καθημερινά οι εργαζόμενοι με την εργασία τους, με το μυαλό και τα χεριά τους.

Για την πολεμική προετοιμασία και το αδυσώπητο κυνήγι των κερδών, το κεφάλαιο και η εργοδοσία "καλούν" για άλλη μια φορά τους εργαζόμενους να δεχθούν πετσόκομμα μισθών και δικαιωμάτων χωρίς να βγάλουν άχνα.

Γι' αυτό πανηγύριζε η κυβέρνηση που, με τη στήριξη της συνδικαλιστικής μαφίας της ΓΣΕΕ, ψήφισε την «Κοινωνική Συμφωνία» της ντροπής, για το χτύπημα των κλαδικών Συμβάσεων, με στόχο να μπει φραγμός στις διεκδικήσεις των συνδικάτων και να συμπιεστούν οι κλαδικοί μισθοί στα επίπεδα του σημερινού άθλιου κατώτατου μισθού.

Γι' αυτό ψηφίστηκε το έκτρωμα του 13ωρου που νομιμοποιεί και επεκτείνει την εργασιακή ζούγκλα, ανοίγει τον δρόμο για την παραπέρα εντατικοποίηση

της εργασίας με στόχο την ακόμα μεγαλύτερη αύξηση της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων.

140 χρόνια μετά τις μάχες για το 8ωρο, θέλουν να γυρίσουμε στον εργασιακό μεσαίωνα, στη δουλειά ήλιο με ήλιο. Αν το 1886 το αίτημα των εργατών ήταν το 8ωρο, σήμερα, με την ανάπτυξη της παραγωγής, της επιστήμης, της τεχνολογίας σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να δουλεύουν λιγότερο, απολαμβάνοντας σταθερή και μόνιμη δουλειά, 7ωρο - 5ήμερο - 35ωρο, δωρεάν Υγεία και Παιδεία, δικαίωμα στην αναψυχή, στον πολιτισμό, στη συμμετοχή στην κοινωνική ζωή.

**Τέρμα πια στις αυταπάτες,
ή με το κεφάλαιο ή με τους εργάτες**

Η Πρωτομαγιά μας διδάσκει ότι όλα όσα έχουν κατακτήσει οι εργαζόμενοι τα έχουν κατακτήσει με τους αγώνες τους. Αγώνες που βάζουν στο στόχαστρο τον πραγματικό αντίπαλο, το κεφάλαιο και την εξουσία του.

Με την καθημερινή προσπάθεια χρειάζεται να πολλαπλασιαστούν οι εστίες αντίστασης. Για να διαμορφώνεται ένα μεγάλο, πανελλαδικό, αντικαπιταλιστικό - αντιμονοπωλιακό κίνημα, που θα περνάει στην αντεπίθεση, θα συνενώνει την εργατική τάξη με τους βιοπαλαιστές αυτοαπασχολούμενους και αγρότες. Θα ανοίγει τον δρόμο για την ανατροπή του εκμεταλλευτικού συστήματος και του σημερινού σάπιου κράτους.

Αυτό το εκθρικό κράτος έχει φτιαχτεί για να προστατεύει μόνο την αδικία και το «δικαίωμα» των εκμεταλλευτών να τσακίζουν τη ζωή και τα δικαιώματά των εργαζομένων. Γι' αυτό και δεν μπορεί ποτέ να υπηρετήσει το δίκιο του λαού. Τα σκάνδαλα είναι η άλλη όψη της "νόμιμης" ληστείας σε βάρος των εργαζομένων, σύμφυτα με την καπιταλιστική οικονομία, τους νόμους της αγοράς, το κέρδους και τον ανταγωνισμό.

**Απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
και τους πολέμους, μόνη διέξοδος
είναι ο Σοσιαλισμός**

Αυτή την πραγματικότητα προσπαθούν να συσκοτίσουν τα μεγάλα λόγια των άλλων κομμάτων για το «κράτος δικαίου» και την «ευρωπαϊκή κανονικότητα». Σήμερα χρειάζεται εργατικό - λαϊκό κίνημα χειραφετημένο από το κράτος, την εργοδοσία και τους μηχανισμούς τους. Που να απορρίπτει τις παλιές και νέες αυταπάτες για τον δήθεν «εξανθρωπισμό» αυτού του βάρβαρου συστήματος, του καπιταλισμού.

Ένα τέτοιο ελπιδοφόρο βήμα ανάτασης και μάχης ήταν η μεγάλη Πανελλαδική Σύσκεψη 720 Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων και Σωματείων που οργάνωσε το ΠΑΜΕ, στις 4 Απρίλη.

Είναι, επίσης, η ίδρυση δεκάδων νέων συνδικάτων με την οργάνωση χιλιάδων εργαζομένων στις γραμμές τους.

Είναι η αλλαγή του συσχετισμού δύναμης σε μεγάλες Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα, σε δεκάδες πρωτοβάθμια σωματεία ενάντια στις δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού στη ΓΣΕΕ και στην ΑΔΕΔΥ.

Η σημερινή λαϊκή δυσaréσκεια απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ θα πρέπει να γίνει συνολική αμφισβήτηση της κυρίαρχης πολιτικής, να μην εγκλωβιστεί στην αναμονή των κάθε λογής «σωτήρων» και δήθεν λύσεων «από τα πάνω», δηλαδή κυβερνητικών εναλλαγών στο πλαίσιο του καπιταλισμού, που απλά αναπαράγουν και δυναμώνουν τα αδιέξοδα της λαϊκής πλειοψηφίας.

Ο λαός έχει πείρα από αστικές κυβερνήσεις όλων των αποχρώσεων, αυτοδύναμες και συνεργασίας, κυβερνήσεις τεκνοκρατών και κυβερνήσεις «εθνικής ανάγκης».

Η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, ο ΣΥΡΙΖΑ, η Πλεύση Ελευθερίας, τα ακροδεξιά μορφώματα – οπαδοί του Τραμπ, όπως ο Βελόπουλος, τα υπό διαμόρφωση κόμματα, όπως του Τσίπρα και άλλες «θολές» δυνάμεις, παρά τους αποπροσανατολιστικούς τους καβγάδες, “μοιράζονται” τις ίδιες επιλογές: τις κατευθύνσεις της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, τους στόχους του κεφαλαίου.

Όταν χρειαστεί, θα “μοιράσουν” ρόλους κυβέρνησης και “βολικής” αντιπολίτευσης, ώστε συμπληρωματικά να προωθούν τη λεγόμενη “εθνική συναίνεση” και “πολιτική σταθερότητα”, που για τον λαό σημαίνει μόνιμη αστάθεια και μεγάλες θυσίες.

Είναι ώρα ο λαός να δοκιμάσει τη δική του δύναμη. Να απορρίπτει τις προσπάθειες εγκλωβισμού και να συναντηθεί με την ανατρεπτική πολιτική πρόταση του ΚΚΕ.

Η πάλη για τον Σοσιαλισμό και η πρόταση του ΚΚΕ αποτελούν τη μόνη ρεαλιστική απάντηση στις ανάγκες της εποχής.

► Με κοινωνική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής - στη βιομηχανία, στα λιμάνια, στα εργοστάσια, στις μεταφορές - ώστε να υπηρετούνται οι ανάγκες της κοινωνίας και όχι τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών. Για να περάσει ο πλούτος στα χέρια αυτών που τον δημιουργούν.

► Με κεντρικό, επιστημονικό σχεδιασμό της οικονομίας, ώστε να αξιοποιούνται όλες οι παραγωγικές δυνατότητες της χώρας με γνώμονα τη βελτίωση της ζωής του λαού. Μόνο έτσι μπορούν να αντιμετωπιστούν οριστικά η ενεργειακή φτώχεια, η ανεργία και η ανασφάλεια, εξασφαλίζοντας σταθερή εργασία για όλους. Να αναπτυχθούν όλοι οι κρίσιμοι τομείς, από τη μεταποίηση και την ενέργεια μέχρι την αγροτική παραγωγή, τα τρόφιμα, τα ναυπηγεία, που σήμερα βρίσκονται δέσμιοι στο κυνήγι της κερδοφορίας, των στρατηγικών επιλογών του κεφαλαίου, στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών συμμαχιών της ΕΕ και του ΝΑΤΟ.

► Με την εξουσία να περνά στα χέρια της εργατικής τάξης και του λαού. Μια εξουσία που θα στηρίζεται πρώτα από όλα στους χώρους εργασίας, εκεί που οι εργαζόμενοι θα εκλέγουν τους αντιπροσώπους τους, εκεί που οι αντιπρόσωποι αυτοί θα λογοδοτούν, δε θα είναι αποσπασμένοι από τον λαό με ξεχωριστά προνόμια, θα ελέγχονται και θα ανακαλούνται από τους εργαζόμενους.

Σε μια τέτοια κοινωνία ο εργαζόμενος άνθρωπος βρίσκεται στο επίκεντρο, συμμετέχει ενεργά και δραστήρια στην οικοδόμηση της λαϊκής ευημερίας, στην οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας που θα βάλει οριστικά τέλος στην εκμετάλλευση και την κυριαρχία του κεφαλαίου, στην αδικία, στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

**Για μια τέτοια κοινωνία παλεύουμε
με όλες μας τις δυνάμεις!**

**ΖΗΤΩ Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ!
ΖΗΤΩ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ!**